

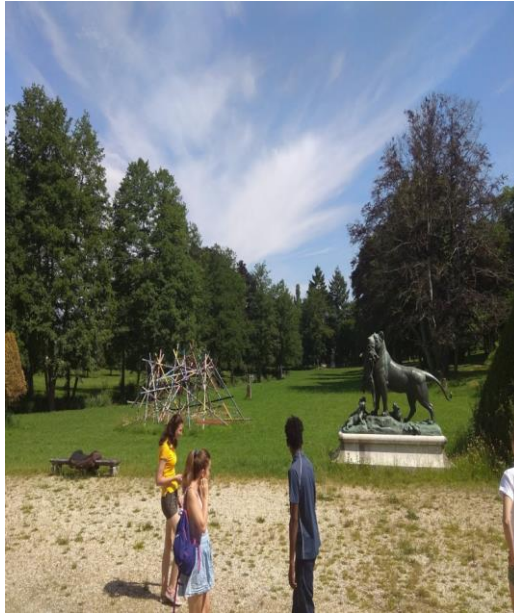
Yazan	Batuhan Tirakioğlu
Ülke	Fransa
Şehir	La Boissiere Ecole (Köy)
Koordinatör Kuruluş	GHD
Ev Sahibi Kuruluş	Concordia France
Proje Adı	CONCF 121 ESC
Başlama Tarihi	28.06.2019 (ben 1 gün geç katıldım)
Bitiş Tarihi	12.07.2019
E-posta	batuhantiraki@gmail.com

Ucuz uçak bileti bulma sebebiyle projeye 1 gün geç katıldım. Hâliyle bilgi pakedinde yazıyor olan karşılanma yerime (bir tren istasyonu) vardığımda beni karşılayacak kimse yoktu. Bir yandan gönderici kuruluşuma e posta atmış, aciliyet bakımından ise de o an Türkiye’de bulunan ailemden kendilerine ilgili tel numaralarını verip arayıp durumu söylemelerini istemiştim. Bir yandan da civardaki, istasyondaki insanlara adresi gösterip oraya nasıl gidebileceğimi sormaya çalışıyordum. İstasyonda benim için seferber olan bir çoğu da İngilizce bilmeyen 6 7 kişilik grubun vardığı sonuç şu olmuştu : Gideceğim yere h.sonu toplu taşıma yok. Sıkıntı büyüktü ta ki İngilizce bilmemesine rağmen bana yardımcı olmaya çalışan oradaki bir aile babası bir işlerini hâlettikten sonra arabalarıyla beni gideceğim yere bırakmayı teklif etti. Ayrılırken Fransa’daki ilk günümde bana böyle kral bir hareket yapan aile ile bir özçekim çekmeyi ihmâl etmedim tabii ki.

Projenin gerçekleşeceği yere vardığımda grubun çoğunluğu bir bisiklet gezisindeydi ve orada olanlar arasında adam akıllı İngilizce bilen yoktu. Dolayısıyla yatağıma kısmen yerleşip bir kaç bir şey atırdıktan sonra dönmelerini beklemeye koyuldum. Sonradan otizm rahatsızlığı bulunduğunu öğrensem de 1 Belçikalı, 1 İtalyan, 1 Ukraynalı ve 1 Sudanlı'nın İngilizce bilmiyor oluşuna şahit olmuştum. Kafamda deli sorular vardı. Proje nasıl sürdürülebilecekti? Akşam üzeri proje liderimiz Helene ve ekip döndü ve yavaş yavaş ekibe entegre olmaya başlıyordum.

Yemek, temizlik, bulaşık gibi kaldığımız yerle alakalı işler için de gönüllülük adına yapacağımız işler için de iş bölümü yapıyorduk. Bir kaç gün sonra aramıza ' teknik lider" olarak nitelenen diğer liderimiz Léa katıldı bu arada. Model, dışarıdaki duvar, içerideki duvar, yastıklar vs. şekilde adlandırdığımız çeşitli iş grupları vardı. Tercihimize göre her gün belli bir işte çalışıyorduk. Kâğıt üzerinde 5 saat, pratikte 4 saat falan çalışıyorduk. Bu noktada müstakbel ESC katılımcılarına söyleyebileceğim şey, takdir edersiniz 5 saat bile zaten gayet az bir çalışma süresi ve hiç de " siz bu işten para kazanıyorsunuz, hakkını verin, deli gibi verimli çalışın" durumu yoktu. Gayet rahat, savsaklamaların da bol olduğu bir çalışma şeklimiz vardı. Bu açıdan diğer projelerin durumunu bilmem ama bizimki gibi olacaksa gözünüz hiç korkmasın (aman 12 saat çalışırım, kendime vaktim kalmaz vesaire diye) Haa bu arada vakit demişken, projem tam anlamıyla bir köyde idi ve bildiğim kadarıyla çoğu proje bu tarz kırsal yerlerde oluyor. Dolayısıyla işten arda kalan vakitte şunu bunu yaparım, dağları delerim, dünyayı fethederim tarzı plânlar suya düşebilir. Toplu taşımanın bile bayağı seyrek olduğu, etrafta sürekli açık olan marketin bulunmadığı kırsal bir yerdeydik. İşten arda kalan vakitlerde de ekseriyetle kaldığımız yurdumsu yerde takılıyorduk.

Kaldığımız yer ilkokul anaokul seviyesi çocukların hem kaldığı hem de okullarının bulunduğu yatılı okul gibi bir yerd. 2 haftalık projemizin ilk haftası çocukların okulunun son haftasına denk geliyordu dolayısıyla çocuklarla sadece 1 hafta bir arada idik. Ara sıra bizim yaptığımız işleri öğretmenleri eşliğinde gelip izliyorlardı, çalışan grupları ziyaret ediyorlardı.

Çocuklar İng. bilmiyordu bense Fransızca fakat çocuklarla ortak bir dil

bulmuştum: futbol. Öğle aralarında çocuklarla paso futbol oynuyordum. Futbolcu isimleri ve futbol takımı adlarıyla anlaşılıp gidiyorduk :) . Bu sayede çocuklarla aram gruptaki diğer katılımcılara oranla biraz daha iyiydi sanırım.

Uluslararası gece " adında bir kültür gecesi düzenledik. Herkes kendi kültürüne ait bir yemek/tatlı yapacaktı. Sıkıntı şuydu: Bazı basit şeyler harici yemek yapmayı bilmiyordum. Öyle ki daha önce makarna, menemen bile yapmamıştım. Aniden benden yapacağım yemek için malzeme siparişi istediler. Menemen malzemelerini sayıverdim. Hemen YouTube'a ve anneme sarıldım sonrasında. İşin ucunda Türkiye, Türk yemekleri, Türk kültürü vardı sonuçta :) Gel gelelim ki, yemeklerin yapıldığı gün hem zaten mutfakta yoğunluk vardı hem de ben sim kart zımbırtısıyla uğraştığımdan, yemek yapabilecek duruma geldiğimde az zaman kalmıştı. Ben de daha basit ve hızlı olur diye yumurtalı ekmek yaptım. Benim de işime gelmişti tabii ki. Sonuçta menemeni ilk defa

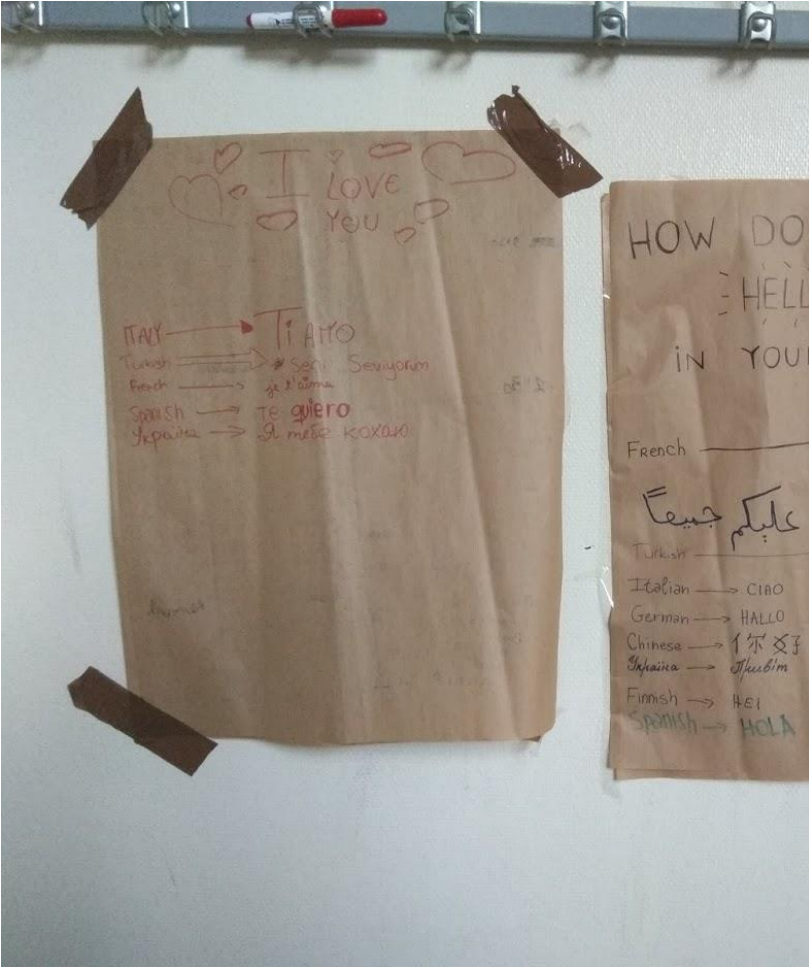
yapmış olacaktım ve bir facia yaşanmasını istemezdim. Üzerimde Türk kültürünü temsil etmek gibi ağır bir yük vardı. Yumurtalı ekmeğin de özellikle yemek kültürümüzü göz önüne aldığımızda ne kadar basit kaçtığının farkındaydım. Özellikle yemek kültürümüzün dünyadaki en iyilerinden biri olduğunu düşünüyorum iken bunu gösteremeyişim kötü bir durumdu tabii ki. Gruba bir açıklama yapmaya çalıştım: Bakın ben bunu yapıyorum ama, Türk yemek kültürü bundan ibaret değil. Bilginiz olsun, sıkıntı bende vesaire. :) Haa bu arada, ben yumurtalı ekmekleri masaya yollamıştım ve mutfakta halâ işim vardı. Ben bahçeye masaya gittiğimde boş olan tek tabak benimkiydi. Az mı yaptım çok beğenip çok mu yediler bilemiyorum :) İtalyanlar tramisu, İspanyol kız tortilla de potato, proje liderimiz Fransız Léa ise mukus yaptığını söyledi. Sanırım mukus bizde de var. Her neyse sonuç olarak yemek yapmayı bilmediğim için 3 5 gün stresini yaşadığım bu "uluslararası kültürel gece" şeyisini alnımın akıyla(?) bir şekilde atlatmıştım.

Bu arada daha önce de bahsetmiş olduğum gibi aramızda Ranéu adında Belçikalı, otistik bir erkek vardı. Kendisi işten arta kalan vakitlerinin %95ini youtube'tan oyun videoları izleyerek geçiriyor ve kimseyle pek fazla muhattap olmuyordu. Bu tarz projelerin belli sayıda bu tarz dezavantajlı veya engelli bireyler bulundurma yükümlülüğü olabilir diye düşündüm. Meryem Hanım veya GHD'deki ilgililer bunu biliyorlardır. Her neyse :)

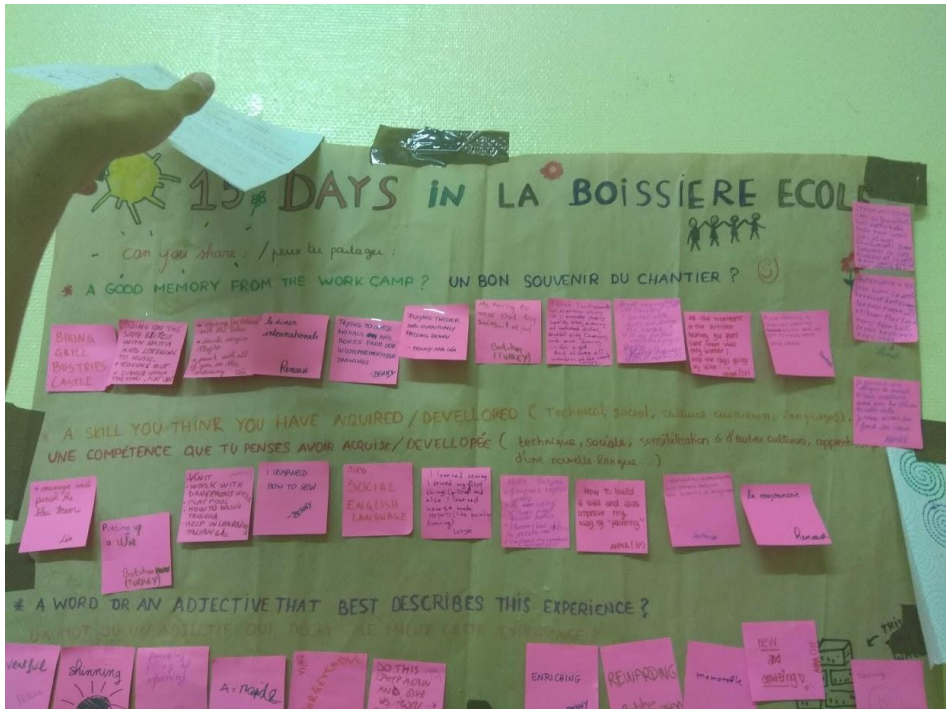
Haftasonu ne yapacağımız üzerine konuşuyorduk, fikirler sunuluyordu. Ben de Paris'i görmeden direkt proje yerine (köye) geldiğim için Paris ziyaretini ortaya attım. Çok uzak olduğunu, çok vakit alacağını falan söylediler. Grubun çoğunluğu bu tarz sebeplerden veya daha önce orada bulunmuş olduklarından benim önerime sıcak bakmadılar. Daha sonrasında ben de diğer bir adını şu an hatırlayamadığım şehre gitme fikrine dahil oldum. Adam akıllı toplu taşıma olmadığı için o kadar

bisiklet sürüp tren istasyonuna falan gitmemize rağmen plânladığımız bu aktiviteyi yapamadık gerçi. Bisikletleri alıp yakınlardaki gölet tarzi bir yere gidip piknikten hâllice bir şeyler yapıp takıldık falan. O sırada 2 tane İstanbul Kebab- Doner vesaire adlı restoran gördüm ve sevindim. En kötü ihtimalle buraya gelir yerim falan diye düşünmüştüm.

(Grup lideri Helené'in projenin son günü kendi elleriyle kaleme almış olduğu nükteli, hoş yazı) (Devamı da var ama bulamadım arka sayfa fotosunu)

Yaptığımız gönüllü çalışmalardan çok fazla bahsetmediğimi fark ettim şu anda. Kendi yaptığım işleri sayayım mesela, dışardaki duvar grubunda tuğla kazıdım, bayağı bildiğin sıva ile duvar falan ördüm. Yer (floor) grubunda yerdeki (manto mu denir emin olamadım şu an ama) kaplamaları kırdım/ kaldırdım. Kitaplığımsı tahta şeyleri zımparaladım, boyadım. İç duvar grubunda duvarların üzerine boya ve çizim yapmamızı mümkün kılacak nesnelere duvarı kapladım. Duvar boyadım, şekiller çizdim ettim. El motor becerilerim berbat olduğu için makas, uhu, karton vesaire şeylerin kullanımını içeren modelleme ve yastık kaplama gruplarına pek fazla dâhil olmadım. Açıkçası kaçtım bu gruplardan :) Temelde olay şuydu, yaz tatilinde okulun/ yurdun tadilata girdiğini düşünün. Biz o tadilatta yapabileceğimiz şeyleri yaptık. Temelde oradaki çocukların faydasınaydı yaptığımız işler.

Gelelim dönüşe... Yine ucuz uçak bileti dolayısıyla dönüşüm Fransa'dan değil Belçika'dandı. Proje yerinden ayrılan son katılımcı da ben idim. Son gün 5 10 saat gibi bir süreyi projenin 2 lideri ile ben yalnız geçirdik. Uçağım hemen o gün olmadığı için 1 2 gece kendime konaklama bulmalıydım. Bırakın hoteli, hosteller (pansiyonlar) bile 15 eurodan falan başladığı için CouchSurfing bakınıyordum(Gezinlerin birbirlerini ücretsiz şekilde misafir ettiği harika bir platform) Kendime bir " couch" bulmuştum. Fransa'da yaşayan bir Alman idi kendisi. Beni, ilk gün varmış olduğum tren istasyonundan aldı ve evine götürdü vesaire. Projeye direkt ilgili olmadığından oraları hızlı geçiyorum. Yoksa inanılmaz şeyler var da . Bir şekilde o günleri geçirdim ve sonrasında Belçika'ya gidecek olan FlixBus otobüsüne atladığımda gecenin 3'ü falan idi. Sabah Belçika'ya vardığımda uçağıma 5 6 saatim vardı ancak şu acı gerçekle yüzleştim. Hava alanı , otobüsle vardığım yer olan Brüksel'den çooooook uzaktaydı. Biletin niye ucuz olduğu anlaşılmıştı. O kadar vaktim olmasına ve waffle'ı deli gibi sevmeme rağmen Belçika'da waffle yemeye fırsatım olmadan havalanına, uçağıma gittim. Uçağıma atladım 3 4 saatte İstanbul'a varmışım sanırım. İstanbul'dan (Sabiha Gökçen'den) gideceğim yer olan Tekirdağ'a varmam 5 saati falan buldu. Bu da ilginçti. Şunu demeden edememiştım: Belçika'dan Türkiye'ye 4 saatte geldim, İstanbul'dan Tekirdağ'a 5 saatte. Hayırlısı. Şimdi sizleri projeden çeşitli görüntüler ile baş başa bırakıyorum. Kafanızda biraz daha canlandırabilirsem ne alâ. Ha bu arada, bu proje ile kısa dönem hakkımı kullanmış oldum. Fikrimi sorarsanız, uzun dönem hakkımı da kaza bela olmadığı takdirde kesin kullanmak istiyorum. Düşünsenize 12 ay bambaşka bir yerde, yurt dışında yaşıyorsunuz ve hatrı sayılır derecede masrafınız karşılanıyor. Her ne kadar hotel seviyesinde bir yaşam sürmeseniz de, açta açığa değilsiniz. Özetle ESC tavsiye edilir.

